

Pécsi Ítéltábla

Pf.III.20.097/2020/4. szám

A felperes:

Felperes1 (volt cím2. szám alatti lakos) I. rendű

Felperes2 (cím2.) II. rendű

A felperes képviselője:

pártfogó ügyvéd (cím8. IV/410.)

Az alperes:

alperes (cím1.)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (cím7.)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

II. rendű felperes 18. sorszám alatt

A per tárgya:

szerződés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Szekszárdi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

18.P.20.111/2020/16. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 76.200 (hetvenhatezer-kétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A II. rendű felperes jogelődje az alperessel 2008. július 10. napján deviza alapú, zárt végű pénzügyi lízingszerződést kötött, amellyel a lízingbeadó lízingbe adta, a lízingbe vevő pedig lízingbe vette a cím2. szám alatti ingatlant. A lízingtárgy vételára 11.100.000 forint, a finanszírozott összeg 7.215.000 forint volt, a finanszírozott összeg nyilvántartási pénzneme svájci frank, a lízingbe vevő kezdő havi lízingdíj fizetési kötelezettsége 389 svájci frank. Az alperes a lízingszerződést a lízingdíj fizetési kötelezettség elmulasztása miatt 2010. február 2. napján felmondta.

- [2] A II. rendű felperes többször módosított keresetében a pénzügyi lízingszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 200.§ (1) és (2) bekezdésének, 209.§ (1) bekezdésének, 209/A.§ (2) bekezdésének, valamint a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény 213.§ (1) bekezdés c) pontjának megsértése miatt. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte a szerződés hatályossá nyilvánítását és az alperes kötelezését 5.141.070 forint és késedelmi kamata megfizetésére.
- [3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a II. rendű felperes perköltségben marasztalására irányult. Perköltségként az őt képviselő ügyvéd munkadíját kérte figyelembe venni az általános forgalmi adó felszámításával. 2020. június 11. napján elektronikusan csatolta az ügyvédi megbízási szerződést, amelyben óránként 20.000 forint + áfa munkadíjat és az utazások költségére kilométerenként 80 forint + áfa költségterítést kötöttek ki. Az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőzően nyilatkozott arról, hogy perköltségét a fentiek figyelembevételével mindösszesen 1.622.719 forint + áfa, azaz 2.060.853 forint összegben számítja fel, és erre vonatkozóan részletes kimutatást csatolt.
- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, a II. rendű felperest 300.000 forint perköltségben marasztalta, és megállapította, hogy a feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket a II. rendű felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam viseli. Ítéletét a perköltség vonatkozásában azzal indokolta, hogy a II. rendű felperes pervesztessége folytán a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi III. törvény) 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére. Megállapította, hogy az alperes 1.500.000 forint mértékű ügyvédi munkadíjból álló perköltséget érvényesített, megbízási szerződést azonban nem csatolt. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3.§ (2) bekezdés a) pontját találta ezért alkalmazhatónak azzal, hogy a (6) bekezdés alapján indokolt az ügyvédi munkadíj mérséklése. A megtartott tárgyalások és az alperesi beadványok alapján a perben végzett jogi képviseleti tevékenység értékelésével az ügyvédi munkadíj összegét 300.000 forintban állapította meg.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű felperes élt fellebbezéssel, a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását és a perköltség megfizetésére való kötelezésének mellőzését kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy perköltségben marasztalása a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81.§ (5) bekezdésének megsértésével történt, mert a jogi képviselővel eljáró alperes perköltségét nem a jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számította fel, ennek hiányában pedig annak viseléséről az elsőfokú bíróság nem dönthetett volna. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 618.§ (1) bekezdését is megsértette, mert az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett alperes perköltség iránti igényét papír alapon nyújtotta be, amely nyilatkozata ez okból hatálytalan.
- [6] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helytálló indokaira utalással. Kiemelte, hogy a perben nem a Pp., hanem az 1952. évi III. törvény rendelkezéseit kellett alkalmazni, ezért tévesen hivatkozott a II. rendű felperes a Pp. rendelkezéseinek megsértésére. Utalt arra is, hogy nem volt elektronikus kapcsolattartásra köteles, amikor 2013-ban ellenkérelmének részeként ügyvédi munkadíjból álló perköltség igényét írásban előterjesztette, az elsőfokú tárgyalás berekesztése előtt pedig elektronikus eljárásra kötelezett félként sem volt elzárva attól, hogy az ügyvédi munkadíj összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésekre utalással a már felszámított perköltség pontos összegét szóban meghatározza, a számítását alátámasztó táblázatot felmutassa, illetve a bíróság rendelkezése alapján annak másolatát az iratokhoz csatolja. Kérte a II. rendű felperes kötelezését a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelyet az

ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj alapján 60.000 forint + áfa összegben számított fel.

- [7] A fellebbezés nem alapos.
- [8] A másodfokú bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a fellebbezés az ügy érdemében hozott döntésre nem vonatkozott, a felülbírálat ezért kizárólag a perköltség viseléséről való rendelkezésre terjedt ki.
- [9] A II. rendű felperes fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 81.§ (5) bekezdésének és 618.§ (1) bekezdésének megsértésével kötelezte a perköltség viselésére, mert az alperes a perköltségét kizárólag a jogszabályban meghatározott költségjegyzék elektronikus úton történő előterjesztésével számíthatta volna fel, amelyet elmulasztott.
- [10] A Pp. a hatályba léptető rendelkezést tartalmazó 629.§-a szerint 2018. január 1. napján lépett hatályba, rendelkezéseit a 630.§ (1) bekezdése alapján a 2018. január 1-jén és az azt követően indult ügyekben kell alkalmazni. A II. rendű felperes jogelődje keresetlevelét 2012. február 14. napján terjesztette elő, ezért a perköltségre, annak felszámítására és viselésére az 1952. évi III. törvény, míg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjra és költségekre a Rendelet szabályai vonatkoznak.
- [11] A Pp. 78.§ (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni. A (2) bekezdés értelmében a bíróság a perköltség felől hivatalból határoz, kivéve, ha a pernyertes fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kéri.
- [12] Az alperes kifejezetten kérte ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetését, arról is nyilatkozott, hogy a Rendelet 2.§-a alapján ügyvédi költségként az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjra és költségtérítésre tart igényt.
- [13] Tévesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a megbízási szerződésben kikötött munkadíjat annak csatolásával nem igazolta, de a II. rendű felperes is iratellenesen hivatkozott arra, hogy a munkadíj felszámítására vonatkozó beadványát az alperes nem elektronikus úton terjesztette elő. Az iratokból kitűnik, hogy az alperes az ügyvédi megbízási szerződést 2020. június 11. napján elektronikus úton benyújtotta a bírósághoz, ezért a perköltségként felszámított, a 2020. szeptember 30. napján megtartott tárgyaláson részletezett ügyvédi költségekről az elsőfokú bíróság az 1952. évi III. törvény 78.§ (1) bekezdése alapján köteles volt dönteni. A II. rendű felperes a fellebbezési előadása szerint is méltányos összegű, az alperes által fellebbezéssel nem támadott perköltség megfizetése alól a Pp. szabályaira hivatkozással attól függetlenül nem mentesülhet, hogy annak összegét az elsőfokú bíróság a Rendelet 2.§-a helyett a 3.§-ra utalással állapította meg.
- [14] A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – az 1952. évi III. törvény 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [15] A sikertelen fellebbezés következményeként a II. rendű felperes az 1952. évi III. törvény 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes részéről felmerült másodfokú perköltséget megfizetni, amely a Rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjat foglalja magában. A le nem rótt 24.000 forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján.
- [16] A másodfokú bíróság a fellebbezést az 1952. évi III. törvény 256/A.§ (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Gáspárné dr.
Baranyabán Judit s.k. bíró